

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Τι άπαντοῦν αἱ δεσποινίδες καὶ οἱ νέοι)

ΞΣΤ'

Ἡ δις ΒΕΡΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Πειρασμός; Ἀγανάκτησις γιὰ κάποιες ἀπαντήσεις ἀναγνωστριῶν σου, ἐπιτόλαιες καὶ ἀσυλλόγιστες, πάνω σ' ἓνα τόσο σοβαρὸ ἐρώτημα πού θά δώσῃ ἀφορμὴ μεθαύριο νὰ θγοῦν συμπεράσματα γενικά, εἰς θάρος τῆς γυναίκας; Ἴσως καὶ τὰ δύο μὲ κάνουν σήμερα νὰ σοῦ γράψω καὶ ἐγώ. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀντίθετα ἴσως πρὸς πολλές καὶ πολλούς, λέω ὅτι πιστεύω στὴν ὑπαρξὴ τῆς εὐτυχίας στὸ γάμο, ἀκριβῶς γιὰ τὴν νομίζω προῖον τῆς θελήσεώς μας. Ὅταν τὴν θελήσουμε, ἐργαστοῦμε μὲ ζῆλο καὶ ἀγάπη γι' αὐτήν, δὲν εἶνε δυνατόν παρά νὰ τὴν δημιουργήσουμε ἰσχυρὴ, σταθερὴ, καὶ ἀπέραντη. Στὴν εὐτυχία πού μᾶς ἐρχεται, ἔτσι, ἀπὸ κάποια ἀπλή τύχη δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνη. Εἶνε τόσο ἀβέβαιη καὶ ἐφήμερη... Τὸ δικό μου ἰδανικό, «Μπουκέτο» μου, οὔτε ἀπὸ τὰ φτερά τῆς φαντασίας, ὕστερα ἀπὸ κανένα ἀνυπολόγιστο καὶ ἀσύλληπτο ταξίδι τῆς, οὔτε ἀπὸ τὰ ροδοπέταλα κάποιου ὄνειρου τῶχου πάρει. Ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὴ σκέψη καὶ τὴ λογικὴ, ποῦνε πότερο σιμὰ στὴν πραγματικότητα. Νάτο ποῖο εἶνε:

Ἐνας νέος, ὑγιής, γεμάτος θάρρος, δύναμι καὶ τόλμη γιὰ νὰ ἐργασθῇ καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἐμπόδιο στὸ δύσκολο δρόμο τῆς ζωῆς. Νᾶνε μορφωμένος καὶ εὐγενής, νὰ ἔχη ψυχὴ ὅμοια μὲ τὴ δική μου, τόσο ὅμοια ὅσο πῶς πολὺ εἶνε δυνατόν. Εὐτυχισμένος ἐπίσης θά εἶνε ὁ γάμος πού γίνεται μετὰ δύο ἀτόμων ἴσων καὶ ἐλεύθερων, μὲ τὶς ἴδιες γνώμες, τὶς ἴδιες θλέψεις, ὁ στηριγμένος πάνω στὴ θεία δύναμι τοῦ ἔρωτα, ὅταν παύσῃ νὰ ἔχη κύριες θέσεις, τὸ χρῆμα καὶ τὰ κοινωνικά πλεονεκτήματα, νὰ εἶνε δηλαδή, ἡ ἔνωσις δύο «μεγάλων κεφαλαίων» ἢ δύο εὐαρμόστων θέσεων. Τότε μονάχα θά γίνῃ ἡ ἀστείρευτη πηγὴ γενναίων καὶ ἀλτροῦστικῶν πράξεων καὶ θά φέρῃ τοὺς συζύγους στὴν πῶς τέλεια ἐκτέλεσι τοῦ προορισμοῦ τῶν.

Ἡ δις ΣΟΦΙΑ Κ. (Βόλος) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Λίγο ἄργα καὶ ἐγώ — ὕστερ' ἀπὸ τὶς πολυάριθμες δεσποινίδες πού ἔσπευσαν ν' ἀπαντήσουν στὴν ἐρώτησίν σου περὶ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου — ἐρχομαι νὰ σοῦ δώσω τὴ φτωχὴ καὶ ἄπεινή μου γνώμη:

Τὸν ἄντρα τὸν ἰδανικό τὸν συνήντησα πολὺ νωρίς, στὶς 13 ἀνοιξίς μου. Καὶ τὸν βρήκα τόσο ἰδανικό, τόσο τέλειον πού μοῦ φαίνεται πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὅμοιος ἄντρας στὸν κόσμο. Εἶνε ἕνας ἄντρας μὲ ἰδέες βαθειὰ ἀνθρωπιστικές, μ' εὐγενικά αἰσθήματα μὲ πλατεῖα καλωσύνη, ἐργατικός, τίμιος, ἀλτροῦστικὸς καὶ πρὸ παντὸς ἀφωσιωμένος ὀλόψυχα στὴν ἀγάπη. Ἐναν τέτοιον ἄντρα ἀναιρεύθηκα καὶ τὸν βρήκα μ' ὅλα τὰ προσόντα πού σὰς περιγράφω. Τώρα τὴν τελικὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἰδανικοῦ μου τὴν ἀφήνω στὴ Μοῖρα πού κυβερνᾷ τὴ ζωὴ ὅλων μας».

Ἡ δις ΘΕΛΜΑ (Ναύσταθμος) ἀπαντᾷ:

«Μπουκετάκι» μου. Νὰ πῶς φαντάζομαι τὸν ἰδανικό σύζυγο. Τρυφερὸ φίλο, πιστὸ σύζυγο καὶ καλὸ πατέρα. Εὐτυχῆς γάμος εἶνε ἐκεῖνος πού ὁ ἄντρας θά χωνέψῃ καλὰ (γιὰ τὴν εὐδυσκολοχώνευτο) ὅτι παντρεύεται γιὰ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια εὐτυχισμένη καὶ γυναῖκα γιὰ νὰ διατηρήσῃ καὶ ὄχι γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ πού τοῦ λείπουν».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἄλλαι ἀπαντήσεις.

ΝΣΤ'

Ἄ κ. ΓΕΩΡΓ. ΚΟΥΒΑΡΑΣ μᾶς γράφει:

«Τὴ γυναῖκα μου τὴ θέλω νόστιμη, ὄχι Ἀφροδίτη καὶ νὰ μὴ λείπῃ ποτέ ἀπ' τὸ σπῆτι. Ἐξυπνη, ἀρκετὰ μορφωμένη καὶ τετραπέρατη. Νὰ τραγουδᾷ κάποτε θέλω καὶ νὰ μὴ μοιάζῃ ποτέ μὲ Ὀθέλλο. Νὰ εἶνε ἡ ἔννοιά τῆς καὶ ἡ στοργὴ τῆς ἐγώ, τὸ σπῆτι τῆς καὶ τὸ παιδί τῆς».

Ἄ κ. ΣΤΕΛΙΟΣ ΤΣΙΝΤΖΟΣ (Θεσσαλονίκη) μᾶς γράφει:

«Μὲ τὴ θέρμη τῶν 25 μου χρόνων θά μπορούσα νὰ περιγράψω μὲ τὰ πῶς ζωηρὰ χρώματα πῶς φαντάζομαι τὴν ἰδανικὴν σύζυγο, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, εἶμαι ὀλιγαρκῆς στὴν προκειμένη περίπτωση. Καὶ πρῶτα-πρῶτα γιὰ νὰ εἶνε ἰδανικὴ μία σύζυγος θᾶπρεπε αὐτὸς ὁ γάμος νὰ γίνῃ ἀπὸ ἀγάπη, μιὰ ἀγάπη ἀληθινὴ καὶ ὄχι ψεύτικη ὑποκριτικὴ. Ὅσο γιὰ τὴν ὠριότητα τοῦ προσώπου τῆς δὲν εἶμαι δὲ καὶ τόσο ἀπαιτητικός, δὲν τὴν θέλω νὰ εἶνε οὔτε ξανθὴ, οὔτε μελαχροινὴ, ἀλλὰ κάπως ἀκαθόριστη μὲ γαλινὰ παιγνιδιάρικα μάτια καὶ μὲ ἡμίσιουρα μαλλιά, λεπτούλα καὶ ὄχι ὑψηλότερη μου, μὲ γνώσεις λιγώτερες ἀπ' τὶς δικές μου, μὲ τρόπους καλοῦς καὶ μὲ καρδιά μεγάλη. Νὰ ξέρῃ νὰ συμμερίζεται τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες μας καὶ νᾶνε οἰκονόμος, γιὰ νὰ συγκρατῇ ἐμένα πού εἶμαι κάπως ἀνοιχτοχέρης. Νὰ εἶνε καλὴ νοικοκυρὰ, νὰ μὴ ξεχνᾷ ὅμως, ὅτι εἶνε καὶ ὑπηρετρία καὶ καμαριέρα. Ν' ἀγαπᾷ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ θέατρα, ὄχι ὅμως καὶ νὰ μὴ φεύγῃ τὸ μυαλό τῆς ἀπ' αὐτά. Νὰ ξέσῃ νὰ τραγουδᾷ, γιὰ τὸ αὐτὸ μὲ εὐχαριστῇ, γιὰ τὴν ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τραγούδια. Τὴν θέλω νὰ ντύνεται μὲ γούστο, χωρὶς νὰ χρωματίζεται. Ἀ, ὅλα καὶ ὅλα, τὴ γυναῖκα μου δὲν τὴ θέλω νὰ μετατρέπεται σὲ θιτρίνα χρωματοπωλεῖου. Τὴ θέλω ἀκόμα νὰ εἶνε 18-22 χρόνων, ἂν εἶνε καὶ καμμιά ὀδομάδα μεγαλύτερη δὲν πειράζει. Γιὰ τὴν κοινωνικὴν τῆς θέσιν δὲν μὲ νοιάζῃ. Θά προτιμοῦσα ὡστόσο νᾶνε φτωχούλα, ἀρκεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷ μὲ μιὰ ἀγάπη παράφορη, νᾶνε ξετρελλαμένη μαζύ μου, μὲ λίγα λόγια, νὰ μ' ἔξη μὴ στάξῃ καὶ μὴ θρέξῃ. Γιὰ νὰ εἶμαι δὲ εἰλικρινής, θά τὴν θέλω νὰ μὴ ζητήσῃ παιδιά, γιὰ τὴν τὰ παιδιά — ἂς μὴν πῶ τίποτε ἄλλο — εἶνε καταστραφὴ στὸν ἄνθρωπο. Μιὰ τέτοια γυναῖκα δύναιται νὰ θεωρηθῇ, ὄχι μόνον ἰδανικὴ, ἀλλὰ ἴσως καὶ κάτι παραπάνω».

Ἄ κ. Δ. (Ἀθήναι) μᾶς γράφει:

«Ἡ γυναῖκα σήμερα στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, στὸν αἰῶνα τοῦ πολιτισμοῦ! (τί εἰρωνεία!) Στὸν αἰῶνα τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τῆς ἀνηθικότητος! Ὅχι δὲν εἶνε γυναῖκα, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἰδανικὴ σύζυγος, ὄχι μόνον, ἰδανικὴ, ἀλλὰ οὔτε ἀπλῶς καλὴ. Ὁ ἄντρας σήμερα δὲν εἶνε ἐπίσης ἄντρας. Τί ὡμορφὴ ποῦνε ἢ χωριατοπούλα. Ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἀνισθότις εἶνε ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τῆς, ἀλλὰ ὄχι μὲ μπογιές. Στὰ χεῖλη τῆς δὲν ἔχει κραγιόνια. Ἐγὼ νὰ κραγιόνι τὴν δροσιὰ τῆς ζωῆς. Τί ὡμορφες λέξεις, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ ἀπραγματοποίητες. Ὅχι, σ' αὐτὸν τὸν αἰῶνα δὲν μπορούμε νὰ βροῦμε τίποτε τὸ ἰδανικό».

Ἄ κ. Ν. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (Πειραιεύς) θεωρεῖ ὡς ἰδανικὰς συζύγους τὰς πιστὰς καὶ ἀφωσιωμένας γυναῖκας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἄλλαι ἀπαντήσεις.